

LBRIS

We know

Martín Felipe Castagnet

MAN TRELE MODERNE

Traducere de Bianca Bozdogescu

PRESTIGE

București - 2022

— **Fratele tău n-a mai venit pe aici de mult timp,** i-a spus stăpâna azilului în care locuiește Ababa.

— O fi dispărut, a răspuns Masita, prea ocupat ca să-și facă griji pentru Rapo.

Mintea îi era în altă parte: Sabrina tocmai ce-i spusese că nu voia să rămână însărcinată. Apoi, firește, a uitat de Rapo sau a decis să nu-i acorde atenție. După două luni, în timp ce tria materialele reciclabile, a primit un al doilea apel telefonic, de data aceasta de la mama sa.

— Fratele tău nu apare, fă ceva sau rămâi fără familie!

Masita locuiește în Embarcación de când s-a născut. Câțiva oameni îi spun Maxi, printre ei, Sabrina. Când, fără să vrea, îi spune Masita, fiindcă așa i-a auzit pe prietenii lui, nu-și găsește cuvintele. Nu se corectează, ca să nu se dea de gol dar, de când s-au despărțit, îi spune mai rar pe nume și, astfel, evită problema. Ea n-a ieșit niciodată cu Masita, doar cu Maxi. Dimineăta, când Masita e singur și-și face reproșuri în fața oglinzii din baie, el însuși își spune așa: „Ce prost ești, Masita!”

Primul pas pentru a-l găsi pe fratele tău este acela de a vizita casa părintească, la care refuzi să mergi, atunci când ai ocazia. Te faci nevăzut încă dinainte de a intra, ca să nu te deranjeze nimeni. Camelia este înăuntru, iar tu știi asta datorită cheilor agățate în locul obișnuit, însă orice scuză ți s-ar părea potrivită pentru a te face nevăzut; e ca și cum ți-ai pune un palton fals, dar comod, ca un al doilea strat de piele, care te face nevăzut în ochii celorlalți.

Descalță-te și urcă treptele fără să arunci vreunul dintre obiectele aflate pe ele: ceainice, cratițe, cactuși, tacâmuri, carafe goale, ceasuri, toate etichetate corect și cu prețul corespunzător.

Ușa camerei tale e încuiată; ai plecat de acasă de îndată ce ai putut și, apoi, s-a transformat într-o cameră de studiu pe care n-o folosește nimeni. Mergi drept înainte până la camera fratelui tău.

De data asta, ușa e întredeschisă. Lumina e stinsă, jaluzelele sunt trase. Nu poți să-l vezi, dar ești convins că Rapo e acolo și că mama ta e doar speriată. Probabil că se află în mijlocul dormitorului. Te gândești cum trupul său enorm acoperă tot covorul rotund; dacă taci, poate, ajungi să-ți auzi propria respirație.

— Ești acolo? întrebi cu voce tare.

Singura lumină provine de la monitor, dar ecranul se află în stand-by.

Lumina monitorului o ajută pe mama ta să nu se mai simtă singură. Intri în cameră și închizi ușa. Încă ții încălțărilor în mână dreaptă.

LIBRIS | We know books

Încă te mai conectezi, îl întrebi, prin intermediul punctului energetic bindi. Am venit să te văd pe furiș. Rapo-
tot nu răspunde. Te apropii de mijlocul camerei, căutându-l cu mâna pe fratele tău: nimic. Poate Camelia are dreptate, la urma urmei. Când ai vorbit cu el ultima dată? Aplicația nici măcar nu arată când a fost conectat ultima dată.

Puțin câte puțin, întunericul se lasă peste încăpere: lampa de pe noptieră e stinsă, paltonul, peste plapumă. Atingi patul cu mâna dreaptă: e făcut. Înainte să pleci, stingi monitorul, ca să n-o sperii pe mama.

Când Masita iese din cameră, mama sa îl așteaptă în capătul scărilor. Îl pupă pe ambii obraji. Are un telefon în mână, iar cu cealaltă acoperă receptorul telefonului.

— Mergi să-l vizitezi pe bunicul la azil?

— De ce insiști atât, dacă nici măcar nu-l placi?

— A fost socrul meu. Dar continuă să fie bunicul tău.

— O să-l vizitez, dar mai târziu. Acum, lasă-mă în pace, mamă!

Îi face semn către telefon și o întreabă cum merg vânzările. Asta o face să zâmbească. Camelia vinde bunurile celor care se tem de sfârșitul lumii.

„Ar trebui să ne mutăm într-o casă mai mică, în care să nu mai avem nevoie de servitoare” spusese de îndată ce rămăsese văduvă, dar, în schimb, se închisese în camera mortuară, împreună cu toate comorile răposatului faraon. Teama provocată de dispariții a scos-o din starea de letargie și i-a deschis ferestrele mormântului. A început

să-i vândă lucrurile, iar apoi a continuat cu ale celorlalți. Și azi continuă să locuiască în aceeași casă, plătind-o pe Immaculada s-o ajute cu treburile casei.

Lui Masita nu-i place să vadă lucrurile familiei aruncate pe podea, nelalocul lor. Sunt mai multe decât își închipuia, iar de multe dintre ele nici nu-și aduce aminte. Casa e atât de mare, încât, atunci când erau copii, a fost prea mult spațiu pentru cei doi frați și niciodată nu fuseseră nevoiți să împartă o cameră. Erau cei mai buni prieteni încă de mici, dar relația s-a răcit pe măsură ce au devenit adolescenți. Adulți fiind, se mai vedeau doar la masă, când își pasau maioneza, tăcuți, de la unul la altul. Apoi, Masita s-a mutat, cu Sabrina, într-un apartament, iar după despărțire a închiriat un altul, doar ca să nu fie nevoit să se întoarcă la casa părintească. Asemenea inelurilor unui trunchi de copac, fiecare mutare a lăsat în sufletul său o urmă a trecerii timpului.

În bucătărie, Masita așteaptă ca mama lui să termine de vorbit la telefon. Își face rapid un ceai; în ultimul timp, cafeaua îi face rău, iar mama lui îi prepară mereu una, fără să-l întrebe dacă vrea. Îi place să aibă o scuză, ca să poată spăla vasele. Apa caldă pe mâinile roșii și moi înseamnă sfârșitul rugozității. O aude vorbind de saltele, de prețuri, de Armata Salvării. De ce folosește telefonul, dacă poate să folosească bindiul pe care i l-am desenat pe frunte? se întreabă Masita, în timp ce pregătește tava pentru ceai. Ia ceașca cu el și lasă ceainicul și ceaiul vrac pe masă, la vedere.

Camelia intră fluierând și pornește cafetiera.

— Nu, mamă. Uite, mi-am făcut deja un ceai.

Ea se întristează.

— Vreau să-mi fac mie o cafea! îi spune.

Minte, se gândește Masita. Bea cafea doar când e foarte îngrijorată, iar acum nu este. Oamenii care fluieră nu sunt îngrijorați. Camelia se uită la chiuvetă și vede că Masita spălase vasele.

— Nu vreau să mă ajuți, ți-am spus-o de multe ori!

— N-am făcut-o ca să te ajut.

— Dar ce te rog să faci nu faci!

— Rapo îl vizitează mereu pe bunicul.

— Nu vorbesc despre bunicul tău. Vorbesc despre fratele tău. Dacă-l vizitează mereu, acum de ce nu o mai face? Azi, m-au sunat din nou de la azil, li se pare că se poartă ciudat și își fac griji. Sunt oameni buni!

— Le dăm mulți bani pentru grija pe care și-o fac.

— Banii nu sunt totul, Masita!

Camelia se așază și ea la masă; știe că o să-și lase cafeaua neatinsă.

Ultima dată când l-am văzut pe fratele tău a fost acum două sau trei luni. Am intrat să-i schimb cearșafurile și mi s-a părut, oarecum, că-l văd. Bineînțeles că nu pot fi sigură de asta, fiindcă nu mi-a răspuns. Sunt sigură că, rareori, atunci când dorm, vine să mă vadă. De fiecare dată lasă... urme, dar sunt pe zi ce trece tot mai mărunte.

Amândoi se uită la blatul din bucătărie, apoi la frigider, magnetii, nemișcați. Văd aceleași lucruri, de parcă s-ar fi întâmplat ieri: Rapo, așezând câteva felii de pâine pe mai multe farfurii, pregătind diferite gustări. Amprentele lui, pe pahare. O fantasmă care-i vizitează din ce în ce mai rar.

— Trebuie să-l convingi să se întoarcă, Masita!

— E mare deja și ia propriile decizii.

— E fratele tău mai mic. Pentru tine, niciodată nu o să fie mare. Știi ce se întâmplă cu cei care dispar prea mult timp? Eu știu: dispar.

Rapo ar trebui să iasă din cameră în clipa asta, se gândește Masita, să coboare scările și să mă salveze, cu prezența lui, din această situație de nerezolvat.

— Nu știu, mamă. Rapo a plecat și s-a întors mereu...

Camelia își răsucesce ceașca și ia o gură de cafea.

— Bine, o voi face eu în locul tău. Dar nu uita ce-am discutat! Ai terminat cu ceașca? Vreau s-o spăl.

Masita se încalță, în timp ce ea-l privește, cu brațele încrucișate și cu telefonul, din nou, în mână.

— Ia o umbrelă, că mâine plouă! Nu inventez, am căutat pe internet. Mama ta se descurcă deja cu aplicația. Trebuie să fii mândru de ea!

Într-un final, ea aduce umbrela. Când Masita rămâne singur, o ascunde înăuntrul dulapului cu jocuri de masă. Casa arată mai ordonată, iar asta îl face să se simtă mai bine. Masita își dorește să dispară vreme îndelungată, să-și reamintească faptul că nu are de ce să se teamă și

că asta e o senzație minunată, pe care ea nu o înțelege fiindcă e bătrână și, în felul ei, dispare și ea. Pornește muzica din bindi, își șterge nasul, după care dispare.

Ești relaxat, așa cum te simți mereu când dispari.

Îți simți oasele moi, după ce alergi până la apartamentul tău. Pornești aragazul și arzi un Lemn Sfânt, pentru a în-sufleți livingului. Te cauți în oglindă și nu te găsești: nici perii albi recent apăruiți, nici ochii adânciți în orbite, nici cicatricea pe care ți-a făcut-o fratele tău, fără să vrea, când aveai doi ani. Faci un duș fierbinte și-ți freci mizeria invizibilă de pe corp. Oare, fratele tău s-o spăla? Mama a menționat de cearșafuri, dar n-a spus nimic de prosoape. Atunci te gândești că Rapo caută dizolvarea lentă care, chipurile, apare în cazul celor dispăruți de prea mult timp, dușul fiind, astfel, înlocuit de crampe musculare, apă înghețată și vină.

Închizi robinetul cu putere, ca apa să nu picure, iar Sabrina să nu se supere, chiar dacă nu mai sunteți împreună și ea nu mai locuiește cu tine.

Masita reapare și se așază pe covor, lângă fotoliu. O sună pe Sabrina prin bindi și îi relatează problema. Se gândește că s-ar supăra dacă nu-i povestește. După despărțire, cu excepția unei săptămâni sau două, au vorbit întruna.

Fratele tău e mare deja, îi răspunde ea. Și știi cât urăsc disparițiile. Îmi vine să vomit doar când mă gândesc, ca un lucru vâscos care-mi urcă din stomac până la

nas. Toate mamele își fac griji pentru copiii dispăruți. Crezi că tata nu-și făcea griji când nu anunțam că rămâneam să dorm la tine? Și, oricum, și ție-ți place să dispari. Mereu insiști cu asta. Deci?

Mai târziu, Masita e cel care fluieră, în timp ce pregătește cina, având cuțitul în mână și carnea pe tocător și se gândește dacă n-ar fi fost mai bine să fi înțepat cândva un prezervativ.

Era ca și cum ai fi dus gunoiul în mână, a scris Sabrina, pentru a descrie prima sa experiență. Dar înaintea apare mereu acea senzație de căldură, un fior care durează o secundă și îți scutură falangele. E o durere captivantă, iar Sabrinei îi place să bage și să scoată mâna pentru a repeta senzația (deși, mai târziu, odată cu terminarea inspecției și cu înlăturarea mănușilor din latex, devine inevitabilă examinarea degetelor, în căutarea vreunui defect, a vreunui nodul în articulații, care, într-un final, nu mai apare).

Abia când căldura devine constantă și delicată, începe viața exotică.

Atingerea seamănă cu o cremă din coajă de struguri, ramuri smulse, semințe pe punctul de a germina. Cu cât obiectul este mai folosit, cu atât mai mult cresc ramurile, cu atât mai mult încolțesc semințele, iar crema devine mai groasă și mai lucioasă. În schimb, dacă obiectul este nou, viața exotică arată anostă, fără culoare, aproape apoasă. Sabrina spune toate particularitățile cu voce

tare, ca să rămână înregistrate: apoi le ordonează în funcție de clasificările pe care ea însăși le-a notat, pe baza lecturilor și a interviurilor cu dispăruții. Viața exotică a obiectului pe care Sabrina îl inspectează are, de data asta, o consistență untoasă și este plin de filamente albastre. Încearcă să-și aducă aminte de unde a cumpărat acel scaun; se gândește că este moștenit.

Odată finalizate comentariile, Sabrina își atinge bindiul aspru de pe frunte și își ia ochelarii de protecție. Viața exotică dispare numaidecât: acolo unde înainte exista fum, acum mai există doar cenușă. Cu greu, se ridică în picioare și pune la loc scaunul inspectat. Îi place să se așeze pe podea atunci când învață, dar și când mănâncă. Revenirea în poziția verticală o termină din punct de vedere mental. Aș vrea să levitez – își spune – iar apoi întreabă: va reuși, vreodată, ființa umană să levi-teze? Motoarele de căutare procesează informația și răspund: VA PUTEA SĂ LEVITEZE ATUNCI CÂND NU VA MAI FI OM. Mănușile se lipesc de piele atunci când încearcă să și le dea jos, iar mâinile îi miros a latex. În fața coșului de gunoi, se gândește dacă să le arunce sau nu. Sunt mănuși haptice, de bună calitate. Poți să le împătorești ca pe o coală de hârtie sau poți să le întinzi de trei ori mări-mea lor, fără să apară semne de deteriorare. Dar acestea sunt deja foarte uzate, pielea de la buricele degetelor se vede înnegrită și plină de semne. Nu fi mizerabilă! își spune. Uită-te la hainele de pe jos și la farfuriile din chiuvetă! Așa că decide să le arunce.

Bindiul de pe frunte nu este invaziv: este o bucată de piele aspră precum cotul care, din când în când, luminează slab. Când Sabrina vorbește cu cineva și aura i se luminează, i-ar plăcea să se apropie și să-i atingă liniile în formare. I-ar plăcea chiar și să-l lingă: uneori, probabil, e dulce, alteori, sărat, mai mereu, amar.

Adevărul e că de când au început să aibă loc disparițiile, necunoscuții se ating mai des. Sabrina a trebuit să învețe acest limbaj atunci când a început interviurile.

S-a întâmplat la scurt timp după despărțirea de Masita; disparițiile erau deja un subiect obișnuit și, în ciuda accidentelor, exista certitudinea că viața mergea înainte. Așa preziseseră motoarele de căutare. Nu avea să fie sfârșitul lumii, așa cum se temeau oamenii. Asta până ce mai multe persoane dispărute au început să dispară definitiv: de parcă s-ar fi dizolvat.

Așa-numitele dispariții au ocupat primele pagini ale ziarelor încă de la început: aceste dispariții, în schimb, continuă uneori să fie un secret. De aceea, Sabrina a început interviurile. Se plictisea să tot consulte motoarele de căutare, în aflarea știrilor pentru ziarul digital la care lucra.

Primele cazuri le-a descoperit cercetând, ca oricare alt lucru; dar, ca să le găsești, trebuie să știi ce să cauți. Se urcă în mașină, le urmărește, le investighează. Își pune ochelarii de protecție și așteaptă să iasă, invizibili, din casele lor.